

III.

Пѣй славейко !

Край миризлива градина поточето тихичко
пѣсничка си пѣй, а надъ него, на цѣв-
нала круша, сладкогласенъ славей пѣснитѣ си
пѣй.

Той пѣе радостна пѣсень на пролѣтѣта, а
цвѣтѣта съ дигнати главички, унесени въ забра-
ва, чакатъ пѣснитѣ си да изпѣй. . . .

Пѣй славейко пѣсень омайна, че веселата
пролѣтъ дойде, пѣй на воля прѣзъ тихата нощъ
и далече пѣснитѣ си лѣй!

Теменуга.

Още пролѣтъ не пристигна,
Подъ топящия снѣжець
Си показа теменуга
Своя нѣженъ, миль цвѣтець.

Отъ земята се изнича
Съ тънко вито стебълце,
И наоколъ тя наднича
Да я грѣйне слънчице.

Миризми приятни, нѣжни,
Околъ прѣска тя наврѣдъ,
И обажда на вси дружки,
Че дошла е на тозъ свѣтъ.

Стрѣкъ—Иглика.